

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ,

“ Ωσπερ εν τοις πολέμοις συμφέρει τοις εύφυγοτάτοις πρώτοις τάτταν, ούτως εν ταίς πολιτείαις
“ λυσιτελεί τοις φρονιμοτάτοις και δικαιοτάτοις προεστάναι τοϋ πλήθους. ” (Αριστοτέλης.)

Τιμή έτησια της Εφημερίδος εντός της επικρατείας Αρχ. 30, και εντός 36, Εκδίδεται έλαξ της εβδομάδος κατά Σάββατον
Τιμή κατάχωρήσεως δια τὰ Δικαστικά λεπτά 15, δι' εκάστην γραμμήν.

Αι συνδρομαί γίνονται εις τό ένταϋθα Μουσείον· εις δὲ τὰ λοιπά μέρη παρά τοίς επιφορτισμένοις φίλοις.

ΣΥΡΑ, 6. ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1840.

Αφίνουν συνήθως οί λαοί την κυριαρχίαν εις χειρας ενός μόνου άτομου, αλλά τό άτομον αυτό πρέπει να ήναι ο αληθής διερχηγεύς τών υλικών συμφερόντων χ τών ήθικών αναγκών των. Απαιτείται άρα μέγας νους δια να εξιχνιάζη τας ένστιγματικές τών λαών κλίσεις, ώστε να βαδίζη την όδον εις την όποιαν είναι βέβαιος ότι θέλει σύρει κατόπιν του όλα τὰ ισχυρά και διαρκή πάθη, τὰ όποια ένυπάρχουν εις έν όποιονδήποτε έθνος.

Τό μεγαλύτερον σφάλμα τών κυβερνώντων είναι, ότι νομίζουν έαυτούς σοφωτέρους τών λαών, και ότι ζητούν επιμόνως να φράξωσι τας όδους εις τας όποιας θέλουν να βαδίσωσιν ούτοι, δια να τους αναγκάσουν να τρέχωσιν άλλαξ, τας όποιας άποφεύγουν. Αλλά τοϋτο δεν είναι έργον φρονίμου κυβερνήσεως, άλλ' έργον βίας και καταδυναστείας

Αγαπητή από τοϋς λαούς κυβέρνησις είναι, ή ενεργούσα πάντοτε συμφώνως με την κοινήν του έθνους γνώμην, άπ' εναντίας δ' ενεργούσα, επειδή αύρίσκειται πάντοτε εις κατάστασιν πολέμου μετ' αυτού, θεωρείται έχθρικώς, και άν ύποτεθή ότι οί σκοποί της είναι ειλικρινείς και τείνοντες εις την κοινήν ώφέλειαν.

Τό δόγμα τοϋτο φαίνεται μεν επιβλαβές και ολέθριον δια τοϋς λαούς, εκ πρώτης ύψεως του θεωρούμενον· αλλά σκεπτόμενός τις ώρίμως γνωρίζει, ότι είναι άπ' εναντίας ώφέλιμον χ βοηθητικόν· διότι ή κοινή του έθνους θέλησις και συγκατάθεσις εις τὰ σχέδια και τας πράξεις της κυβερνήσεως, καθίσταται αναγκαία και αναπόφευκτος, δια τόν λόγον, ότι ή έξουσία δεν είναι ισχυρά, ειμή όταν έχη έλατήρια την κοινήν ταύτην θέλησιν και σύμπραξιν.

Ειπόντες ότι οί λαοί αφίνουν συνήθως την Κυριαρχίαν εις χειρας ενός μόνου άτομου, ειπομεν αλήθειαν έγνωσμένην δια της πείρας. Αλλ' ή άφεσις αύτη δεν δύναται να λογισθή άπόλυτος άπάρνησις της κυριαρχίας των, διότι γίνεται ύπερ του συμφερόντος των, και ύπερ ενός, όστις και αύτός άπαρνείται έαυτόν δια τοϋς λαούς και ύπερ τών λαών. Δεν είναι ιδιον εις τὰ έθνη τό να ήναι έλευθέρια και τό να κάμνουν τοιαύτας μεγάλας θυσίας. Κάνεν έθνος δεν παραχωρεί την κυριαρχίαν του ειμή ύπερ του συμφερόντος και της ευημερίας τσ, ούχι δε ύπερ μόνσ τσ συμφερόντος τού Η γεμόνος τσ. ούδε άπαρνείται άπολύτως αύτην, όσον άπολύτως χ άν ύποτεθή ότι υπετάχθη ύπ' αυτόν.

Εξουσία, ήτις δεν εξεύρει ν' αγαπάται, ούδε να επισύρη εις αύτην την κοινήν του έθνους έμπισσύνην, είναι άνίκανος να ενεργήση ύπερ του συμφερόντος τών κυβερνωμένων, και επειδή τό ενσιγ-

μα της ιδίας διατηρήσεως άποτελεί την πρωτίστην τών αναγκών, εύρίσκειται αναγκασμένη ή τοιαύτη έξουσία να προνοή ύπερ μόνου του έαυτου της, χωρίς να ένασχολήται ποσώς ύπερ τών συμφερόντων τών λαών της, εις τὰ όποια χρεωσται όλην την την προσοχήν της. εκ δε της κοινωνικής ταύτης άταξίας, όποιαι ολέθρια συνέπειαι προκύπτουν εις τὰ δυστυχή έθνη!

Ο φυσικός φύλαξ της έξουσίας είναι οί λαοί, χ ο φυσικός υπερασπιστής τών λαών είναι ή έξουσία. εξ' αυτών τών αρχών εξαρτώνται ή κοινωνική και ή πολιτική τάξις, διαφορετικά δε, δεν δύναται να ύπάρξη ειμή δεσποτισμός και άναρχία.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Αποδείξαντες πολλάκις με μαθηματικήν σχεδόν αλήθειαν, ότι ή σύστασις δανειστικής τραπέζης εις την πόλιν μας, ήθελε δώσει νέαν ζωην εις τό δεινοπαθοϋν και κινδυνεύον να εκπνεύση εμπόριόν μας, ήλπίσαμεν ότι οί Κύριοι έμποροί μας, και ιδίως οί σημαντικώτεροι μεταξυ αυτών, ήθελαν διατιμήσει τας παρατηρήσεις μας, και ήθελαν ένασχοληθή μετ' έπιστασίας εις τοϋτο τό περισπούδαστον έργον, δια τό συμφερον του εμπορίου εν γενει. Αλλά θεωρούντες ότι ούδε λόγος καν έγγενεν ή γίνεται περι τοϋτου, έλάβομεν περιέργειαν να πληροφορηθώμεν την αιτίαν, δι ήν δε' εκαρτοφόρησαν ποσώς τὰ παρ ήμων δημοσιευθέντα περι τῃ άντικειμένου τοϋτου. Είπομεν τάχα παραλογισμός; ή ακρίτως έγνωμοδοτήσαμεν περι άδυνάτου να κατορθωθῃ πράξεως; Ένασχοληθέντες δε μετ' έπιμονής εις τό ν' ανακαλύψωμεν την αιτίαν της ά διαφορίας τών Κυρίων Έμπορων μας, εξιχνιάσαμεν υε λύπην μας, ότι ή φθοροποιά ιδιοτέλεια, ήτις γίνεται πάντοτε πρόσκομμα εις πάσαν λαοσώον πράξιν, είναι ή αιτία της όποιας θεωρούμεν άδιαφορίας, και μάάλιστα εκ μέρος εκείνων, ούτινες έχρεώστων ως εκ της θέσεώς των, να δώσωσι τό καλόν παράδειγμα εις τοϋς λοιπούς, και να ένασχοληθώσιν όλαις δυνάμεσιν εις την σύστασιν της τραπέζης ταύτης, ήτις δεν διατάζομεν να επαναλάβωμεν, ήθελε δώσει νέαν ζωην εις τό δεινοπαθοϋν εμπόριόν μας.

Εις όλα τὰ μέρη της Ευρώπης όπου γίνεται εμπόριον, ένασχολείται εκαστος εις ένα κλάδον αυτῃ· και οί μεν μετέρχονται τό εμπόριον άπλώς, οί δε ένασχολοϋνται εις τραπεζιτικές εργασίας, και άλλοι εις τό του παραγγελιοδόχου επιήδευμα, χ καθεξής. Εις την Ελλάδα όμως, (και τοϋτο πρέπει

Handwritten notes in Greek script at the bottom of the page, including the date 1840 and various signatures and remarks.

ν' αποδοθῆ εἰς τὸ ζωηρότατον πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τοῦ Ἑλληνοσ) οἱ εἰς τὸ ἐμπόριον ἐναγολοῦμενοι, μέτερονται ταῦτοχρόνως καὶ τὸ τοῦ τραπεζίτου ἐπιτήδευμα. Ἐπειδὴ λοιπὸν τινὲς ἐκ τῶν κυρίων μεγαλεμπόρων μας, ἐνεργοῦν καὶ συναλλαγματικὰς ἐπιχειρήσεις, ὁσάκις δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν ὠφέλειαν τινὰ, δὲν ἐπιθυμοῦν, ὡς ἐπληροφορηθῆμεν, νὰ συστηθῆ τακτικὴ τραπεζιτικὴ εἰταιρεία, ἣτις θέλει ἐνασχοληθῆ βεβαίως καὶ εἰς τοιαύτας ἐργασίας, διὰ νὰ μὴ στερηθῶσι τὸ ἐντεῦθεν προκύπτον μικρὸν καὶ ἀσήμαντον κέρδος. Εἶναι δίκαιον ὁμῶς καὶ ἔργον ἀληθῶς Ἑλλήνων πολιτῶν, τὸ νὰ θυσιάσωσι τὴν μικρὰν ταύτην ὠφέλειαν, ὑπερ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, εἰς τὸ ὅποιον ἐνιπάρχει ἡ ἀτομικὸν των, ἀφοῦ μάλιστα βαθέως ἡ ὠρίμως ἐξεταζομένη τοῦ πράγματος, ἐξάγεται ἀναντιρρήτως, ὅτι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν δὲν γίνεται κάμμία θυσία, ὡς προσεχῶς θέλομεν ἐκθέσει.

Εἶναι ἀναντιρρήτος ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἐμπόριόν μας περιορίζεται εἰς τὸ νὰ φέρωμεν ἐνταῦθα ἐμπορεύματα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, καὶ νὰ τὰ μεταπωλῶμεν διὰ τὰ μέρη τῆς Τουρκίας. Εἶναι προσέτι ἀλήθεια καὶ αὐτὴ ἀναντιρρήτος, ὅτι ἀφοῦ ἤρχισαν νὰ τακτοποιῶνται οἱ τελωνειακοὶ ὀργανισμοὶ εἰς τὸ Ὄθωμανικὸν κράτος, ὄχι μόνον ἐκολοβώθη σημαντικώτατα τὸ ἐμπόριόν μας, ἀλλὰ κινδυνεύει βαθυμῶς νὰ ἐκλείψῃ, διὰ τὰς αἰτίας τὰς ὁποίας καὶ ἄλλοτε ἀνεφέραμεν. Διὰ νὰ δώσωμεν λοιπὸν νέαν εἰς αὐτὸ ζωὴν, πρέπει νὰ ἐνθαυρόνωμεν τοὺς μετερχομένους τὸ ἐμπόριον τῆς Τουρκίας διὰ νὰ μὴ τὸ ἐγκαταλείψουν ὀλοτελῶς. Εἰς τοῦτο δὲ, τὸ μόνον συντελεστικὸν μέσον εἶναι, τὸ νὰ τοὺς εὐκόλυνωμεν κατὰ τὸ χρηματικόν.

Ὅταν ὁ ἔμπορος ἔχη βεβαιότητα, ὅτι ἐν περιπτώσει ἀναγκῶν τοῦ, ὑπάρξει ευκόλως νὰ συστηθῆ χρήματα, γίνεται θαρσφαλιότερος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ κερδοσκοπίας τοῦ. ἄλλ' ὅταν ἀπ' ἐναντίας διαστάξῃ ἂν εὐρεθῆ εἰς ἀνάγκην θέλει δυνηθῆ νὰ ἐπιτύχῃ δάνεια, ἢ καὶ ἐπιτυχῶν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του ἀναγκασμένον νὰ πληρώσῃ ὑπερβολικὸν τόκον, ὡς τοῦτο συμβαίνει σήμερον, ἀποφεύγει πᾶσαν κερδοσκοπίαν, ἣτις ἀναμφιβόλως θέλει ἐπιφέρει τὸν ὀλεθρὸν του. Ἐντεῦθεν λοιπὸν τὰ ἐμπορεύματα τῶν κυρίων ἐμπόρων μας διακωλύονται εἰς τὴν διαμετακόμισιν, καὶ διὰ τὴν μικρὰν, ὡς εἴρηται καὶ ἀσήμαντον ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ τὰς συναλλαγματικὰς ἐπιχειρήσεις των, ὄχι μόνον ζημιοῦνται ἄλλοθεν σημαντικώτατα, ἀλλὰ, μὲ λύπην μας τὸ λέγομεν, θέλει ἐλθεῖ ἡμέρα, καθ' ἣν οὐδὲ τὰς συναλλαγματικὰς ταύτας ἐργασίας των θέλουν δυνηθῆ νὰ ἐπιχειρηθῶσι πλέον, διότι ἀφοῦ βαθυμῶς ἐκλείψῃ τὸ ἐμπόριον ἀπὸ τὴν Ἐρμούπολιν, θέλει κατασταθῆ αὕτη ὡς καὶ πρότερον κατοικία γεωργῶν καὶ ἀλιέων. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτων πάντων, μήπως ἐπιφέρει ὀλίγην ζημίαν εἰς τοὺς ἐμπόρους, ἢ μήπως καθίσταται μικρὸν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των πρόσκομμα ἢ καθιερωθεῖσα καὶ ἀχρηστὴ τῆς μὴ ἀκριβείας εἰς τὰς πληρωμὰς, κατὰ τὰς συμπεφωνημένας προθεσμίας, ἣτις καὶ αὐτὴ θέλει ἐκλείψῃ βαθυμῶς συστανομένης τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος τραπέζης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΣΗΣΕΙΣ,

ΓΑΛΛΙΑ. Ἡ ἀγγελία τὴν ὁποίαν ὁ Ἀμερικανὸς Πρόξενος τοῦ Τάγγερ ἔδοσε, καὶ ἡ ὁποία ἐφθασεν εἰς τὴν Τουλόνην διὰ τῆς Σφιγγὸς ἔβαλαν εἰς κίνησιν τὸν περιοδικὸν τῶν Παρισίων τῶν

πον. Πρόκειται περὶ διακηρύξεως πολέμου κατὰ τῆς Γαλλίας, ἐκ μέρους τοῦ Ἀβδεραμὰν Ἀυτοκράτορος τοῦ Μαρόκου. Διεφημίσθη προσέτι, ὅτι ὁ Γαλλικὸς Πρόξενος, ἢ οἱ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐπεριφρονήθησαν ἀπὸ τὸν ὄχλον τοῦ Τάγγερ, ὅστις μετὰ τοῦ ζωῶδους φανατισμοῦ τῆ, μετεχειρίσθη κακῶς κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Αἱ ἀγγελίαι ὁμῶς αὐταί, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς ἐφαινότο ὅτι εἶχον κάποιαν βᾶσιν, δὲν ἐπιβεβαιώθησαν ἐπισήμως· διότι ἐπιστολαὶ τῆ Γιβραλτάρ, αἱ ὁποῖαι μετὰ ταῦτα ἐφθασαν, δὲν ἀναφέρουσιν μηδὲν περὶ τούτων. Ἐντοσοῦτω Γαλλικὸν ταχύπλοον λαβὸν τηλεγραφικὴν διαταγὴν ἀπέπλευσε διὰ τὸ Τάγγερ, καθὼς ἐπίσης καὶ κορυβῆται τινὲς διευθύνθησαν δι' ἐκεῖ,

ΑΙΒΟΡΝΟΝ. Ἐφθασε κατ' αὐτὰς ἡ εἰδησις ἐνταῦθα ἐκ Νεαπόλεως διὰ τοῦ ταχυδρομοῦ, ὅτι μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Βασιλέως τῶν δύο Σικελιῶν ἔλαβε χώραν ῥήξις. Ὁ Ἀόρδος Παλμερστὸν διεύθυνεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως ἐπίσημον ἔγγραφον, δι' οὗ ἀπήγει σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐμπορίου, διὰ τὰς ὁποίας ἐδοκίμασε ζημίας, ἐνεκεν τοῦ συστηθέντος εἰς τὴν Σικελίαν μονοπώλειου τοῦ θεῖου, διότι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θεωρεῖ ὡς προσβολὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου τῆς, καὶ ὡς παραβίασιν τῶν συνθηκῶν, τοὺς συμβιβασμοὺς τοὺς γενομένους μετὰ τῆς Γαλλίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὁ Ἀόρδος Παλμερστὸν ἐζήτησε προσέτι 25, χιλιάδας φράγκα διὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἕως ἄν καταργηθῇ τὸ μονοπώλειον αὐτό. Βεβαιοῦται ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως παροργισθεὶς ἔσχισε τὸ ἔγγραφον τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ, καὶ ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀγγλίας ἐζήτησε παρευθὺς τὰ διαβατήριά του.

ΙΣΠΑΝΙΑ. Τὴν 25, Μαρτίου ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ ὁ Ἐσπαρτέρως τὴν πολιορκίαν τῆς Καστελλότου. Τὴν 21. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν Ἀλκαρόζαν τὸ γενικὸν στρατόπεδον, φέρον μετ' αὐτοῦ πολλὰ κανόνια χρησιμεύοντα διὰ τὴν πολιορκίαν. Τέσσαρες ἡμέραι τὸ πολὺ, ἀρκοῦν διὰ νὰ γίνωσιν οἱ Χριστινοὶ Κύριοι τοῦ Καστελλότου. Ὁ Στρατηγὸς Κασανίδα ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἐβρου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μελετωμένην φυγὴν τοῦ Καβρέρα.

Φαίνεται ὅτι ἐξόριστος εἰς τὸ Βούργες ὁ Δὸν Κάρολος, διασκεδάζει μὲ τὰς μικρὰς πολιτικὰς ραδιουργίας του. Αναγινώσκωμεν εἰς μίαν Καρλιστικὴν Εφημερίδα, ὅτι ὁ Δὸν Κάρολος ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Καβρέρα τὴν διεύθυνσιν τῶν δύο στρατοπέδων τῶν. Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς ἀποδίδει εἰς ἀποπειραν φαρμακεύσεως τὴν κακὴν ὑγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ, μετὰ τὴν βαρεῖαν ἀσθένειαν, ἣτις τὸν ἐφερέν εἰς τὰς θύρας σχεδὸν τοῦ τάφου.

Φαίνεται ὅτι ἡ Ἀγγλία νομίζει πολλὰ πλησίον τὸν μετὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον· ἐναργῆς δὲ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ἡ σύγκρισις τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς μετὰ τῶν ἰδικῶν μας, ἀφοῦ μὲ μεγίστην ὑπερηφάνειαν ἀξιῶ, ὅτι μᾶς ὑπερέχει κατὰ τὰς ναυτικὰς δυνάμεις, καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ φόβον καυχᾶται, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ δύναται νὰ ἐφοπλίσῃ πάμπολλα ἢ παντὸς εἶδους πλοῖα. Εἰς τὴν πάλιν ταύτην, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐπιθυμεῖ, θέλει ἐνασχολήσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς. Οἱ πρόδοοί μας τῆς ἀμαυρόνου τὴν δόξαν, καὶ διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἐκ νέου τὸ μονοπώλειον, τὸ ὅποιον εἶναι

ἔτοιμον νὰ ἐκφύγη τῶν χειρῶν τῆς, ἐπιθυμῆ
νὰ ἐξοντωθῆ ἢ ἀντίζηλος τῆς, ἢ νὰ κατασταθῆ
ταπεινοτάτη. (Ἐκ τοῦ Καπιτωλίου τῆς Γαλλίας.)

Τὰ Ἑθνικά χρονικά, Ἐφημερίς Ἀγγλική, ἐδη-
μοσίευσεν, ὅτι ἂν γίνῃ ἡ πόλεμος, ὁ πόλεμος οὐ
τος θέλει γίνεαι διὰ τοῦ ἀτμοῦ. Εἰς τοιαύτην πε-
ρίστασιν θέλει εἶσθαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Κυ-
βερνήσεως τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν. Τρεῖς ἑβδο-
μάδες, ἢ τὸ πολὺ εἰς μὴν ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἐφοπισθῆ
μέγιστος ἀριθμὸς πλοίων. Μεταξὺ τοῦ ὀλιγοῦ ἀ-
ριθμοῦ τῶν ἀτμοπλοίων, 282, δύνανται νὰ θωρη-
θῶσιν ὡς μεγάλα πλοῖα, καὶ εἰς κατάστασιν ν' ἀ-
ποπλευθῶσιν. Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις χρεωστῆ
νὰ ἐνασχοληθῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ νὰ κα-
ταστήσῃ ἀρκετὰ ἰσχυρὰ τὰ πλοῖα ταῦτα. Μικρὰ
ἀτμοπλοῖα ὀπλισμένα, θέλουσι ἐνεργήσαι τὰς σπυ-
ραιοτάτας ὑπηρεσίας. θέλουσι κάμει δηλαδὴ νὰ ἐ-
κλείψωσιν ἀπὸ τὸν Ὠκεανὸν ὅλα τὰ ἐμπορικὰ
ἐχθρικά πλοῖα, καὶ ἀπερχόμενα μέχρι τῶν ἐχθρι-
ῶν παραλίων θέλουσι τὰ ἀφανίζει καὶ τὰ λαφυρα-
γοῦν. Ὁλος ὁ κόσμος βλέπει ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν
ναυτικὸν ἔχει μεγάλα μέσα διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ
τοὺς ἐχθρούς του.

Οἱ Γάμοι τοῦ Λεὼκος τοῦ Νεμοῦρ, καὶ ἡ βάπτι-
σις τοῦ Κόμητος τῶν Παρισίων θέλουσι τελεσθῆ
τὴν 1. Μαΐου ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Φι-
λίππου. Δέκα ἡμέρας. θέλουσι διαρκέσει αἱ ἑορταὶ
καὶ αἱ χαρὰι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικῆ
Συμβουλίου.

Αὐτόπται μάρτυρες ὑπῆρξαν ἐνὸς φαινομένου
ἀξίου νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῶν φυσιολόγων.
Γυνὴ τις ἐγέννησεν παιδίον θηλυκόν, τὸ σῶμα τῆ
ὀποίου κατὰ τὸ ἐπάνω μέρος ὁμοιάζει μὲ σῶμα
σκύλου καὶ κατὰ τὸ κάτω μὲ ἀνθρώπινον σῶμα,
ἢ δὲ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες του εἶναι σκεπασμέναι
ἀπὸ τρίχας. (Ἐκ τοῦ Καπιτωλίου.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. Μεγάλως καὶ ἀξιολόγους
πολεμικὰς ἐτοιμασίας κάμνει ὁ Ἀντιβασιλεὺς,
300. κιβώτια κανονίων ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ναύστα-
θμον, ἔδωκε διαταγὴν εἰς ὅλα τὰ πλοῖα τοῦ στό-
λου διὰ νὰ προσφέρῃ ἕκαστον 50. ἀνθρώπους, οἵ-
τινες θέλουσι ἐγείρει φρούριον μὲ δύο κανονοστά-
σια ἐπὶ ἐνὸς νησιδίου κειμένου μεταξὺ τοῦ παλαι-
οῦ καὶ τοῦ νέου λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ Γάλλος Προξένος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτή-
σεις τῶν Γάλλων ὑπηκόων νὰ ἐξακολουθοῦν τὰς
ἐμπορικὰς ἐργασίας τῶν ἡσυχῶς.

Ἀνεγνώσθη πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα μετάφρα-
σις τοῦ Γαλλικοῦ κώδικος, ὅστις μεγάλως εὐχαρι-
στήθη διατάξας τὴν τύπωσίν του. Εἶπε δὲ, ὅτι ὁ
Ναπολέων δὲν ἦτο μόνον μέγας πολεμικὸς, ἀλλ' ἐν-
ταυτῷ ἔμελλε μέγας φιλόσοφος, προσθέσας, ὅτι ἐπιθυ-
μῆ νὰ καθιερωθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ νομοθεσία
του.

Ὁ ἸΒΡΑΗΜ ΠΑΣΣΑΣ.

Ὁ Ἰβραήμ Πασσᾶς εἶναι πρωτότοκος υἱὸς τοῦ
Μεχμεταλή, ἡ διαδοθεῖσα φήμη ὅτι εἶναι θετὸς
υἱὸς τοῦ Ἀντιβασιλέως εἶναι πάντι ψευδής.
ἐγεννήθη εἰς Καβάλλαν κατὰ τὸ 1789, ἔτος καὶ
μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ἰβραήμ Πασσᾶς εἶναι ἄρα πενήτηκοντούτης,
ἔχει ἀνάστημα μέτριον (περὶ τοὺς 5, πόδας καὶ
2. δακτύλους) εἶναι εὐφώστου ὀργανισμοῦ· οἱ μό-
χοι καὶ αἱ τάλαιπωρίαί του πολέμου τοῦ ἐλευκά-
νων πρόωρα τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα, ὄντα πρό-
τερον πυρόξανθα· τὸ πρόσωπόν του εἶναι μακρὸν

καὶ μὲ σημεῖα εὐλογίας ἐστιγματισμένον, ἢ δὲ ῥις
μακρὰ καὶ λεπτή.

Εἶναι αἱματοχοληρικὸς τὴν κρᾶσιν καὶ φύσει σο-
βαρὸς, μ' ὅλον ὅτι φαίνεται ἰλαρὸς ἐνίοτε· ἡ φωνή
του εἶναι βροντώδης, δὲν ἔχει τοὺς ἐρασμίους τρό-
πους, οἵτινες διακρίνουσι τὸν πατέρα του, χωρὶς
δὲ νὰ ἦναι σκληρὸς καὶ δυσάρεστος, δειλιᾷ τις ὅ-
ταν τὸν πλησιάσῃ.

Ὁ Ἰβραήμ Πασσᾶς ἔλαβε τὴν εἰς τοὺς Πριγ-
γίπας διδομένην εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀνατροπῆ· ἐ-
ξεύρει τὴν τουρκικὴν, περσικὴν, καὶ ἀραβικὴν
γλῶσσαν, τὰς ὁποίας ὁμιλεῖ, ἀναγινώσκει, ἔ γρα-
φει, γνωρίζει δὲ κάλλιστα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀ-
νατολῆς.

Ἐνδεκαετῆς ἐπεφορτίσθη παρὰ τοῦ πατρὸς
του διοίκησιν στρατεύματος καὶ ἐπαρχίῶν κυβερ-
νησιν. Δοθεὶς τόσον ἐγρήγορα εἰς τὰ δημόσια πράγ-
ματα ὠκειώθη μετ' αὐτῶν καὶ ἔμαθεν ὅλας τὰς
λεπτομερείας τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως ἢ δὲ
πεῖρα ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν πολλὰς θετικὰς πρὸς
τὸ κυβερνᾶν ιδέας. Τὸ 1818. ἔτος ἐτέθη ἐπὶ κεφα-
λῆς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Βαχαβιτῶν, ὅπου ἔ-
πῃρξε πάντοτε νικητῆς, εἰς δὲ τὴν μετὰ δύο ἔτη ἐ-
πιστροφῆν τοῦ ἠξιώθη διὰ τὰς νίκας του θριαμ-
φευτικῆς ὑποδοχῆς εἰς Κᾶϊρον. Ὁταν ὁ πατὴρ του
ἤρρισε νὰ ὀργανίσῃ στρατεύματα κατὰ τὸν Εὐρω-
παϊκὸν ῥόπον, ὁ Ἰβραήμ Πασσᾶς πρῶτος ἐδι-
δάχθη τὰς γυναικείας καὶ τὰς στρατιωτικὰς περι-
στροφὰς, τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ ἐνεργῇ ὕστερον ὡς
Ἀρχιοστράτηγος, ἔμαθε δὲ τὰ πάντα, ἀπὸ τὰς ἐσχά-
τως λεπτομερείας τῆς τῶν ὀπλων μεταχειρίσεως
μέχρι τῶν συνθετωτέρων διελίξεων. Ὄθεν ἦτο ἤδη
προπαρασκευασμένος ὅτε διορίσθη Ἀρχηγὸς τῆς
ἐκστρατείας τῆς Πελοποννήσου. Ἐν καιρῷ τῆς ἐκ-
στρατείας ταύτης, αἱ ἐφημερίδες, ἡπατημέναι ἐξ
ἀποκηρύξεων ἐχθρῶν τὴν πηρὴν τῶν ἐκ τοῦ πρὸς
ἀξιολόγον ὑπόθεσιν ζήλου τῶν, τοῦ ἐπαρουσίασαν
ὡς ὄμιον καὶ αἰμοφόρον· ἀδύνατον ὅμως εἶναι νὰ
ἀναφέρῃ τις ἀληθῆς τι συμβᾶν, τὸ ὁποῖον νὰ τὸν
ἐξελέγχῃ τοιοῦτον. Τὸ αἶσθημα τοῦτο, δὲν συμβι-
βάζεται ἄλλως μὲ τὴν ἐνοῦσαν ἀτάραχον εἰς τὸν
Ἰβραήμ Πασσᾶν γενναιότητα. Ἡ ἐκστρατεία τῆς
Πελοποννήσου ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ὠφέλιμον σχολεῖον.
Ἐν αὐτῇ τοῦ ἐπαυθῆσθαι δυσχερεῖς θέσεις,
ἐνεκεν τῆς προλήψεως τῆς συνειδησῆς νὰ νικᾷ, καὶ
νομίζοντος ἑαυτὸν κύριον τῆς νίκης, ἔλαβεν ἐκεῖ
μαθήματα, ἅτινα παρουσιάσαντα τὸν πόλεμον
ὑπὸ ἀγνώστους εἰς αὐτὸν φάσεις, τὸν ἔκαμαν νὰ
κρίνῃ καλλίτερον. ὅτι δὲ εἶδε τὰ γαλλικὰ στρατεύ-
ματα τοῦ ἐπροξένησε τοῦτο μεγάλην ἠδονήν. Ἐ-
λαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν στρατηγὸν
Ματζῶνα, τὸν στρατηγὸν Σεβαστιάνην, καὶ πολ-
λοὺς ἄλλους Γάλλους ἀξιωματικούς, οἵτινες συνέ-
λαβαν μεγάλην ιδέαν περὶ τῆς εἰς τὰ πολεμικὰ, ἰ-
κανότητος του. Ἐκεῖ ἀπέβαλε, τέλος, μέγα μέ-
ρος τῶν ὄνειροπωλήσεών του. Ἐως τότε ἐνόμιζαν
εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅτι τὸ τουρκικὸν ἰππικὸν ὑπερεί-
χε τοῦ τακτικοῦ ἰππικοῦ τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ὁ
Ἰβραήμ Πασσᾶς ἐγνώρισεν μετ' οὐπολὺ τὸ ψευδές
τῆς γνώμης ταύτης· καὶ ὅτι ἰππεῖς τῆς γραμμῆς
σχηματιζόμενοι εἰς σπείρας ἔ παρσιάζόμενοι κα-
τὰ φάλαγγας καὶ κατὰ σύνοψιν τακτικὴν, εὐδο-
κίμων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐπίσης μὲ τὸ ἐκ
τεχνικῶν καὶ ἀκριβῶν ἐξελίξεων σχηματισμένον
τακτικὸν πεζικόν. Ὄθεν ἐπανελθὼν εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον ἐνησχολήθη εἰς ὀργανισμὸν τακτικοῦ ἰππι-
κοῦ, καὶ ἠθέλησε νὰ ἔχῃ τὰ κυριώτερα ὄπλα, ὄθεν
ἐσχημάτισε θηρευτικὰ τάγματα, λογχοφόρους, δι-
μάχας καὶ θωρακοφόρους.

Ὁ Ἰβραήμ Πασσᾶς
ἐπὶ τῆς μάχης

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιστροφήν του, ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς ἤρξατο τὴν κατὰ τῆς Συρίας ἐκστρατείαν του! Γνωστὴν εἶναι πόσῃ τιμῇ περιεποιήσεν εἰς αὐτὸν ἡ κατάκτησις αὐτῆ, καὶ αἱ νίκαι καὶ αἱ πολιορκίαι, δι' ὧν εὐδοκίμησε, καὶ ὡς πρὸς τὴν γενναιοσύνην, καὶ ὡς πρὸς τὰ πολεμικὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὴν ἔδειξε.

Περαιωθείσης, δὲ τῆς διὰ τῶν ὀπλων κατακτήσεως, ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς ἐπεχείρησεν ἄλλην τοποῦτον λαμπρὰν καὶ περικλετῆ, ὅσον δύσκολον καὶ ἐντιμον, τούτεστιν ὠργάνισεν ἀμέσως τὸν τόπον, καὶ ἐνήργησε πρὸς τοῦτο πολλὰς πράξεις ὑψηλῆς πολιτικῆς. Ἐνώσας ἔ υποβαλὼν τὴν Συρίαν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυβέρνησιν, τὴν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ ἀπειρίαν μικρῶν τιμαριωτῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἦσαν τόσοι τύραννοι, ἔ περιέβαλλον εἰς τὴν πλυσίαν καὶ μεγάλην ἐπαρχίαν ταύτην παντοτινὴν ἀναρχίαν. Ἰσώπλισεν ὅλας τὰς φυλάς αἰτινες δὲν ἔκαμαν διὰ τῶν ὀπλων ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ μάχονται πρὸς ἀλλήλας, καὶ νὰ ταραττώσι τὴν δημόσιον ἡσυχίαν. διὰ δὲ τῶν πράξεων τούτων καὶ τῆς σταθερότητος, δι' ἧς ὑπεστήριξεν αὐτὰς, ἔδωκεν εἰς τὴν Συρίαν ἀσφάλειαν ἀγνωστον ἕως τότε εἰς αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Μεχμεταλῆς (καὶ οὗτος εἶναι ὁ καλύτερος τίτλος τῆς δόξης του) ἠδυνήθη νὰ εἰσάξῃ, χάρις εἰς τὴν ἰσχύιν τῆς κυβερνήσεώς του, εἰς ὅλους τοὺς τόπους, ἐφ' ὧν ἐκτείνεται ἡ ἐξουσία τῆ.

Ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς ἐπρεπε νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν Συρίαν πολλὰς ἐπαρτάσεις, μάλιστα δὲ τὴν τῆς Ναπλούζης καὶ τῶν Δρούζων, ἐξ ὧν ἡ τελευταία ὑπῆρξε τρομερά. Ἡμῖν αὐτόπτης μάρτυς τῆς διασκεδάσεως αὐτῆς, καὶ ἴδον ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἠττηθέντας ἐπιείκειαν τοῦ Ἰβραῆμ Πασσᾶ, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς σκληρὸν.

Ἐπὶ τέλος ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς εἶναι πολὺ φιλόανθρωπος, μ' ὅλον ὅτι συκοφάνται ἀνώνυμοι ἐξέμεσαν κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἢ ἀνέγερσις νοσοκομείων καὶ ἄλλαι φιλόανθρωποι διατάξεις τὸν ἐνδιέφερον πάντοτε. Σχετίζεται δὲ εὐκόλως, καὶ αἱ ἐνδείξεις τῆς φιλίας τοῦ καταπῶσι πολλάκις εἰς οἰκειότητα. δὲν ἀγαπᾷ τοὺς αὐλικούς ἔ τοὺς κόλακας. Μεταξὺ δὲ τῶν προτίστων προσηρημάτων αὐτοῦ, ἤθελα θέσει τὴν τεράστιον δραστηριότητά του. Εἶναι πολὺ ὀξὺς καὶ διακρίνεται διὰ τοῦ πρὸς τὴν τάξιν, τὴν οἰκονομίαν καὶ εὐτάξιαν ζήλουτον. ἐσκληρυνμένος εἰς ὅλους τοὺς κόπους, καταφρονεῖ διὰ τοῦτο πᾶσαν περὶ ἑαυτοῦ φροντίδα καὶ προφύλαξιν. εἰσερχόμενος εἰς ὅλους τοὺς τόπους ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ κοιμώμενος κατὰ γῆς, μὲ ὅλον τὸ ψῆχος, τὴν βροχὴν καὶ χίονα, βασανίζεται ἤδη ἀπὸ ὀδύνας ρευματισμοῦ. ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς λατρεύεται ἀπὸ τὰ στρατεύματά του καὶ ἔχει ἐπ' αὐτῶν τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ναπολέων.

Παραλόγως ἐπαρουσίασαν τινὲς τὸν Ἀββᾶ Πασσᾶν, ἀνεψιὸν του, ὡς διαφιλονεικούντα τὴν κληρονομίαν. οὗτος ἐπ' ἐναντίας εἶναι εὖνους πρὸς αὐτὸν. ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς, δὲν δύναται νὰ ἔχη σπουδαίον ἀντίζηλον κανένα, διότι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δικαίωμα τῆς γεννήσεως, τῶν ὀπλων, τὴν ἰσχύιν τῆς κοινῆς ὑπολήψεως καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὀνόματός του καθερωθέντος διὰ τῶν νικῶν.

Ἐκτὸς τῶν πολεμικῶν προτερημάτων, ὁ Ἰβραῆμ Πασσᾶς ἔχει τὸ ἀξιολογώτερον πάντων διὰ ἡγεμόνα προωρισμένον νὰ διοικήσῃ τὴν Αἴγυπτον, τούτεστι τὴν πρὸς τὴν γεωργίαν κλίσιν. Κατὰ τὸ

διάστημα τῆς ἐκ τοῦ πολέμου ἀναπαύσεως, ἐνασχολεῖται ἀποκλειστικῶς πάντοτε εἰς αὐτὴν καὶ εἶναι ἐμπυρος καὶ θερμὸς προστάτης αὐτῆς.

(Κλωτ-Βέης)

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ὁ μέγας Ραβῖνος ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ τύπου τὴν ἐξῆς διακοίνωσιν ἐν ὀνόματί τῆ, καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἐν Σμύρνη Ἰουδαίων.

Ἐπειδὴ τὲ συμβάντα, τῆς Ρόδου καὶ τῆς Ἀμασσοῦ ἔδοσαν ἀφορμὴν εἰς ἀταξίας καὶ εἰς κακοπραγίας, πρᾶχθείσας κατὰ τῶν Ἰουδαίων τῆς Σμύρνης, διὰ ταῦτα ὁ ὑποφαινόμενος καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει, δὲν θέλομεν ἐνασχοληθῆμεν εἰς τὸ νὰ δικαιώσωμεν ὁμοφρήτους μας τινὰς κατὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ὑποψαί, ὅτι ἐνήργησαν τὰ κακουργήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν αἱ Ἐφημερίδες, διότι γνωρίζομεν, ὅτι πανταχοῦ καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν ἔθνων ὑπάρχουν ἄτομα, ἱκανὰ νὰ πράξωσιν ἐγκλήματα ἀπόκειται διὸ εἰς τὰς ἀρμοδίους ἀρχὰς νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἀνάκρισιν τῶν κακουργημάτων αὐτῶν ἔ νὰ τιμωρήσωσι τοὺς ἐνόχους. Νομίζομεν ὁμοῦς ἔχρεος μας, ἐνῶ ἐπικαλούμεθα προστασίαν κατὰ τῶν κακώσεων, τῶν γενομένων ἐκταῦθα κατὰ τῶν ὁμοφρήτων μας, ν' ἀποδείξωμεν ταυτοχρόνως, καὶ ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας καὶ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ Ἰουδαϊκὴ θρησκεία θεμελιωμένη κατ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἀγίαν γραφὴν, δὲν ὑπαγορεύει ἐγκλήματα, καὶ ἰδίως τὸ τοῦ φόνον ἐγκλημα. ὅτι δὲ ἡ πρόληψις, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι μεταχειρίζονται χριστιανικὸν αἷμα εἰς τὰς ἱεροπραξίας τοῦ πάσχα τῶν εἶναι πρόληψις κακῶς ἐννοημένη, καὶ παραδεδεγμένη ἀπὸ τὴν εὐπιστίαν τοῦ χυδαίου λαοῦ, καὶ ἐνταῦθα στρουμένη πάσης βέσεως.

Ὅλα τὰ θρησκευτικὰ τῶν Ἰουδαίων ἔθιμα, πηγάζουσιν ἀπὸ τὴν παλαιάν γραφὴν. ὑπάρχει λοιπὸν εἰς αὐτὸ τὸ ἱερὸν βιβλίον, τὸ σεβαζόμενον ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, κάμμία περίοδος, ἣτις νὰ ὑπαγορεύῃ τοιαῦτα κακουργήματα, ἢ τοιαύτας θυσίας, ὅχι βέβαια. ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν δεκάλογον τοῦ ἀπαγορεύει αὐστηρῶς ὁ Πανιοδύναμος τὸν φόνον. τὸ εὐεργέτημα δὲ αὐτῆς τῆς ἀπαγορεύσεως, δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος ἀλλ' ἐκτείνεται εἰς πάντα ἄνθρωπον, πλάσμα τῶν ἀγίων χειρῶν του. Ὁ Ἰουδαϊκὸς Νόμος τιμωρεῖ ὑπὸ ποινὴν θανάτου πάντα ἐνοχον φόνον. „Ψυχὴν ὑπὲρ Ψυχῆς. „ περιπλέον δὲ εἰς διαφόρους περιόδους αὐτοῦ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὸ νὰ μεταχειρίζωνται αἵματα ζώων. Ἄν λοιπὸν ἦναι ἀπηγορευμένον τὸ αἷμα τῶν ζώων, εἶναι κατὰ ἰσχυρότερον λόγον ἀπηγορευμένον τὸ τοῦ ἄνθρωπου, ὁποῖον δήποτε πρᾶξῃ θρησκείαν.

Αἱ ἀρχαὶ αὗται, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ Ἰουδαϊκὴ θρησκεία εἶναι ἐγνωσμένοι καὶ διατιμημένοι ἀπὸ ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένους ἀνθρώπους, τοὺς ἀνήκοντας εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς θρησκείας. ἀλλ' ὁ χυδαῖος λαὸς ὁστις στερημένος γνώσεων δὲν φροντίζει νὰ ἐρευνᾷ τὰ πράγματα, παραδέχεται διηγήσεις μύθων χαλκευμένας ἀπὸ τὸ κατὰ τῶν Ἰουδαίων μῖσος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐκπνέεται κατὰ τοῦ δυνατοῦ καὶ ἡσυχου τοῦτου λαοῦ.

Ὁ Μέγας Ραβῖνος Πίνκος δὲ Σεγοῦρα.

Ὁ Συντάκτης Στέφανος Προδρόμου.